

1. Nimenhuuto
2. Päätösvaltaisuus
3. *E 42/1997 vp: Oikeusministeriön kirje 18.6.1997 Euroopan oikeusasiamiehen toimivallasta tutkia neuvoston menettelyä EU:n III pilarin asiakirjoja koskevissa asiakirjapyyntöissä*
Suuri valiokunta on päättänyt lähettää asian tiedoksi. Suuri valiokunta on päättänyt VJ 54 f §:n nojalla, että valiokunnan jäsenten on noudatettava vaiteliaisuutta kirjeen ja sen liiteasiakirjojen sisällöstä niin kauan kuin asian käsittely EU:n neuvostossa on kesken.
Päätettäneen tehdä samanlainen päätös jäsenten vaitiolosta kuin suuri valiokunta ja *päätettäneen*, ettei valiokunta tässä vaiheessa ryhdy toimiin asian johdosta.
4. *HE 77/1997 vp kiinteistörahastolaiksi*
 - *I käsittely*
Kuultavina:
 - Lainsäädäntöneuvos *Ilkka Harju*, Valtiovarainministeriö
 - Ylitarkastaja *Satu Kurki-Hermunen*, Valtiovarainministeriö
 - Lainsäädäntöneuvos *Martti Simola*, Oikeusministeriö
 - Professori *Mikael Hiden*
 - Professori *Olli Mäenpää*Asiasta ei ole kutsuttu lisää asiantuntijoita.
5. Muut mahdolliset asiat.
 - Valiokunnan syksyn matka.
6. Seuraava kokous on *keskiviikkona 3,9.1997 klo 10,00.*

Mikael Hiden

PERUSTUSLAKIVALIOKUNTA 2.9.1997 KELLO 10
HE 77/97 vp kiinteistörahastolaiksi

Esityksen perusteluissa olevassa säätämisyjärjestystä koskevassa jaksossa on kiinnitetty huomiota lakiehdotuksen norminantovallan delegaatiota koskeviin säännöksiin.

Norminantovallan delegoimismahdollisuuksia tavallisessa laissa on tarkasteltu useissa valiokunnan viime vuosien ratkaisuihin (esim. prvl 1/HE 318(92 vp)/93 vp, prvl 15/HE 77/93 vp, prvl 19/HE 138/94 vp sekä vuoden 1996 valtiopäiviltä lausunnot prvl 1/HE 180(95 vp), prvl 7/HE 9, prvl 12/HE 7, prvl 13/HE 38, prvl 15/HE 81, prvl 19/HE 47 ja prvl 45/HE 241). Näihin lausuntoihin tässä enempää menemättä voidaan todeta, että niissä on kiinnitetty huomiota siihen, annetaanko norminantovaltaa hallitukselle/ministeriöille vai tämän valtiosäännön tunnistaman norminantajapiirin ulkopuolelle ja ovatko kyseessä teknisluontoiset ja toimeenpanovaltaan soveltuvat määräykset, vai aineellisoikeudelliset " varsinaiset" oikeusnormit. Valiokunta on lisäksi kiinnittänyt huomiota valtuuksien avoimuuteen -täsmällisyyteen.

Esitykseen sisältyvässä lakiehdotuksessa norminantovaltaa ehdotetaan annettavaksi asetuksenantajalle ja ministeriölle. Toimivallan saajat ovat siten perustuslaissa jo huomioon otettuja hallinnollisten normien antajia tai joka tapauksessa valtiosääntökäytännössä sellaisiksi tunnustettuja (ministeriö). Ministeriölle annettavista toimivaltuuksista voidaan tässä esittää joitakin havaintoja.

Ehdotuksen 13 §:n 2 momentin mukaan ministeriö antaa tarkempia määräyksiä kiinteistösijoitustoiminnan sääntöjen sisällöstä ja säännöistä poikkeamisen perusteista. Ko. säännöt ovat kiinteistörahastokohtaisia. Momentissa luetellaan 17 asiaa, joiden on ainakin sisällyttävä ko. sääntöihin. Minusta tällainen sääntely voidaan toteuttaa tavallisessa laissa.

Ehdotuksen 16 §:n 5 momentin mukaan ministeriö antaa tarkempia määräyksiä luotonotosta ja kiinteistörahaston varojen käyttämisestä luoton vakuutena. Pykälän edelliset momentit sisältävät kohtuullisen konkreettisia normeerauksia luotonotosta ja varojen käyttämisestä vakuuksina. Nämä säännökset huomioon ottaen ja siihen nähden, että ministeriön valta koskee vain tarkempien säännösten antamista, on norminantovallan järjestely toteutettavissa tavallisessa laissa.

Ehdotuksen 17 §:n 2 momentin mukaan ministeriö antaa tarkempia säännöksiä säännöksen 1 momentissa tarkoitetuista arvostamis- ja arviointiperusteista. Tässäkin on normeeraamisvaltuus mielestäni niin rajattu, että se voidaan tavallisessa laissa uskoa ministeriölle.

Ehdotuksen 22 §:n mukaan ministeriö antaa tarkempia määräyksiä kiinteistörahaston tiedonantovelvollisuutta koskevista erityispiirteistä, joista eräitä säännöksessä mainitaan, "noudattaen soveltuvin osin, mitä arvopaperimarkkinalain 2 luvun 3-6 §:ssä säädetään, jollei näitä ole esitetty kiinteistösijoitustoiminnan säännöissä." Arvopaperimarkkinalain viitatus säännökset sisältävät melko yksityiskohtaisia säännöksiä osakeantia ja lainan liikkeeseen laskemista koskevasta tiedonantovelvollisuudesta. Ehdotettu valtuus tarkempien säännösten antamiseen voidaan mielestäni uskoa ministeriölle.

Ehdotuksen 23 §:n mukaan rahoitustarkastus voi hakemuksesta myöntää poikkeuksen tiedonantovelvollisuutta koskevan 5 luvun velvollisuuksista, jos se ei vaaranna sijoittajien asemaa. Säännöksen jälkimmäisen virkkeen mukaan ministeriö voi antaa "tarkempia määräyksiä muista poikkeamisperusteista." Minulle ei ole täysin selvinnyt, minkälaiseksi ministeriön toimivalta on tässä ajateltu. Kun pykälän alku koskee hakemuksesta (yksittäisen rahaston kohdalla) myönnettävistä poikkeuksista, tarkoittaa ministeriön saama valtuus ehkä yleisten poikkeamismahdollisuuksien säätelyä. Tällaisena jää hieman omituiseksi valtuuden määrittelyksi se, että ministeriölle yhtäältä annetaan valtuus antaa "tarkempia" säännöksiä, mutta se, mistä ko. tarkemmat säännökset annettaisiin, on määritelty vain "muista poikkeusperusteista". Muotoilu jättää varsin avoimeksi sen, mitä kaikkia tiedonantovelvollisuuden poikkeusperusteita ministeriö voi tämän valtuutuksen nojalla säätää. Tilanne, jossa ministeriö saa väljän valtuuden säädellä poikkeuksia lain säännöksiin luoduista normeista, on delegointimahdollisuuksien kannalta ongelmallinen. Muotoilua voidaan pitää

sikälikin erikoisena, että ne näyttäisi jättävän ministeriölle mahdollisuuden määrätä myös sellaisten poikkeusten sallimisesta, jotka vaarantavat sijoittajan asemaa. Käytännössä ko. kysymykset eivät kuitenkaan liene niin merkittäviä, etteikö säännöstä ainakin selkeämmin laadittuna voitaisi antaa tavallisessa laissa.

Lakiehdotuksen alkuun sisältyy mielenkiintoinen valtuutus myös asetuksenantajalle. Ehdotuksen 1 §:n 2 momentti koskee asioita, joihin lakia ei sovelleta. Momentin lopun mukaan lakia ei sovelleta myöskään "asetuksella tarkemmin määrättävään toimintaan, joka tarkoitukseltaan olennaisesti poikkeaa kiinteistörahoitustoiminnasta." Muotoilu on erikoinen: sen perusteellahan voitaisiin säätää esim. siitä, että lakia ei sovelleta raviurheiluun. Hiukan vakavammin voidaan kuitenkin kysyä, mitä näin muotoiltu valtuus todella sisältää. Ajatus näyttäisi olevan, että asetuksella voidaan estää lain soveltaminen joihinkin toimintoihin, siis kai supistaa lain soveltamisalaa siitä, mikä se muuten olisi. Mutta jos tämä rajoittamisvaltuus kohdistetaan vain asioihin, jotka tarkoitukseltaan olennaisesti poikkeavat kiinteistörahoitustoiminnasta, näyttää valtuuden käyttöala voivan jäädä vähäiseksi. Perusteluissa todetaan vain tarkoituksenmukaiseksi, että lain soveltamisalaa voidaan myöhemmin asetuksella "täsmentää". Säännöksen sanamuodon mukaan tämä "täsmentäminen" ei voisi merkitä soveltamisalan laajentamista siitä, mikä se muuten olisi. Ehkä itse säännöstäkin olisi syytä täsmentää ennen sen arvioimista delegointimahdollisuuden kannalta.

Ehdotuksen 21 §:n mukaan kiinteistörahoituslaitoksen saa julkistaa vasta kun rahoitustarkastus on sen hyväksynyt. Tällaista järjestelyä voidaan pitää sananvapauden ja siihen sisältyvän sensuurikiellon kannalta arveluttavana. Samantapaiseen järjestelyyn on valiokunta ottanut kantaa vuoden 1993 valtiopäivillä käsitellessään ehdotusta arvopaperimarkkinalain muuttamiseksi (prvl 1/HE 318(92 vp)/93 vp). Valiokunta totesi tuolloin esitteiden julkistamisen tekemisestä luvanvaraiseksi:

"Ennakkotarkastuksen tarkoituksena esityksessä ei ole estää määrättyjen viestien julkaisemista vaan valvoa, että tietyt tiedot esitetään tarpeeksi kattavina. Näin pyritään varmistumaan, että kyseisiä asiakirjoja voidaan pitää lain tarkoittamina ja että niiden julkistamisella vastaavasti olisi laissa tarkoitettut oikeusvaikutukset. Jotta asiakirja saisi tällaisen lain mukaisen merkityksen ja jotta sitä olisi lupa sellaiseksi nimittää, pitää se hyväksyä eli auktorisoida ehdotetussa menettelyssä. Esityksellä ei tavoitella sitä, että kyseisiin auktorisoitaviin asiakirjoihin sisällytettäviä tietoja ei saisi julkaista muutoin esimerkiksi hyväksymismenettelystä riippumatta. Näin ymmärrettynä ehdotus ei rajoita

sananvapautta eikä siten ole ristiriidassa hallitusmuodon 10 §:n kanssa.

Valiokunnan mielestä on välttämätöntä täsmentää puheena olevien säännösten sanontaa niin, että viranomaismenettelyn auktorisoiva luonne käy selvästi ilmi..."

Sikäli kuin nyt ehdotetun järjestelyn katsotaan vastaavan valiokunnan tuoreessa kannanotossa omaksuttuja periaatteita, ei tältä osin näyttäisi olevan estettä lain käsittelemiselle VJ 66 §:n mukaisessa järjestyksessä.

Olli Mäenpää
2.9.1997

Perustuslakivaliokunnalle

Hallituksen esitys kiinteistörahastolaiksi (HE 77/1997 vp)

Lainsäädäntövallan delegointi

Yleisiä lähtökohtia

Perustuslakivaliokunta on lausunnossaan 12/1996 kiinnittänyt huomiota siihen, että lainsäädäntövallan delegointi merkitsee valtuuden saavan toimielimen voivan enemmän tai vähemmän itsenäisesti asettaa yleisiä aineellisia oikeusnormeja. Koska tämä ei hallitusmuodon 2 §:n vallanjakosäännökset huomioon ottaen suoranaisesti kuulu toimeenpanovallan käytön piiriin, lainsäädäntövallan delegoinnille on valtiosääntökäytännössä asetettu melko ahtaat edellytykset. Mainitussa perustuslakivaliokunnan lausunnossa todetaan näistä edellytyksistä seuraava peruslähtökohta: "mitä täsmällisempi sisällöltään ja rajatumpi soveltamisalaltaan lain valtuutussäännös on ja mitä vähäisempi on delegoitavan sääntelyn asiallinen merkitys, sitä alemmalle tasolle säädösvaltaa voidaan siirtää." Valtioneuvosto ja ministeriö ovat kuitenkin valtioelimiä, joille lainsäädäntövaltaa on yleensä katsottu voitavan delegoida näissä puitteissa ongelmattomammin ja myös jonkin verran laajemmin kuin muille viranomaisille.

Delegoinnin sallittavuutta ja sisältöä arvioitaessa on lisäksi kiinnitettävä huomiota siihen, että kokonaisen oikeudenalan tai perusoikeutta koskevan lainsäädäntövallan delegoimista hallintoviranomaiselle ei ole pidetty valtiosäännön mukaisena menettelynä. Perustuslaki 2000 esityksessä (s. 85-87) tätä käytäntöä esitetään jatkettavaksi ja nimenomaisesti täsmennettäväksi siten, että "lailla olisi säädettävä yksilön oikeuksien ja velvollisuuksien perusteista sekä asioista, jotka hallitusmuodon mukaan muuten kuuluvat lain alaa." Esityksen mukaan myös valtioneuvosto ja ministeriö voisivat antaa asetuksia, joilla ei kuitenkaan "saisi säätää asioista, joista hallitusmuoto nimenomaisesti edellyttää säädettäväksi lailla eikä myöskään yksilön oikeuksien ja velvollisuuksien perusteista." Nämä sisällölliset rajoitukset kuvaavat myös voimassaolevan hallitusmuodon mukaisen lainsäädäntövallan delegoinnin rajoja.

Hallitusmuodon 2 §:n mukaista hallinnollista toimeenpanovaltaa on kuitenkin mahdollista käyttää myös yleisten määräysten muodossa, esimerkiksi teknisluonteisina tai muutoin sisällöltään tarkoin rajattuina täytäntöönpanomääräyksinä, vaikka ne määrittelisivät velvoitteita tai rajoituksia ulkopuolisia. Siten kaikessa ministeriölle uskotussa määräystenantovallassa ei ole kysymys lainsäädäntövallan delegoinnista valtiosääntöoikeudellisesti merkittävässä mielessä.

Ministeriön määräystenantovalta

Esitettyjen yleisten lähtökohtien perusteella arvioiden voidaan todeta hallituksen esityksen määrittelevän ministeriölle varsin laajan määräystenantovallan. Osa tästä määräystenantovallasta on kuitenkin luonteeltaan selvästi teknistä ja täytäntöönpanoon kuuluvaa toimivaltaa. Osa ministeriön määräystenantovallasta sisältäisi myös delegoidun lainsäädäntövallan käyttämistä. Tämän toimivallan täsmentäminen olisi muutaman säännöksen yhteydessä tarpeen, jotta delegointi voidaan toteuttaa valtiosääntöoikeudellisesti korrektilla tavalla.

13 §:n 2 momentti. Esityksen 13 §:ään sisältyy varsin väljästi muotoiltua määräystenantovaltaa. Ministeriö voisi ehdotuksen mukaan antaa tarkempia määräyksiä "kiinteistösijoitustoiminnan sääntöjen sisällöstä ja säännöistä poikkeamisen perusteista". Säännöt puolestaan määrittelevät sijoitusyrityksen oikeusaseman kannalta erittäin keskeisiä seikkoja, kuten yrityksen sijoituspolitiikkaa, sijoitusrajoituksia, voitonjaon perusteita, vieraan pääoman käyttämistä koskevia periaatteita, johdannaisopimusten laatua, määrää ja niiden käytön perusteita, riskien hajuttamista sekä eräitä muita vastaavanlaisia kyseisenlaisen yritystoiminnan ydinalueelle sijoittuvia kysymyksiä.

Valtiosääntöoikeudellisesti arvioiden lienee lähdeittävä siitä, että ministeriön yleinen määräystenantovalta tämän säännöksen perusteella voi koskea ainoastaan mainitunlaisten kysymysten tekniseen määrittelyyn ja ratkaisuun liittyviä seikkoja. Ministeriö ei siten 13 §:n nojalla voisi antaa materiaalisia määräyksiä esimerkiksi sijoituspolitiikan sisällöstä, voitonjaon yksityiskohdista ja asiallisista perusteista tai johdannaisopimusten käytön sisällöstä, koska tällainen määräystenantovalta merkitsisi delegoidun lainsäädäntövallan laajaa käyttämistä. Näin laaja määräysvalta ulottuisi lisäksi hallitusmuodon 15 §:n 1 momentin suojaamaan elinkeinon harjoittamisoikeuteen, jonka sisältö määräytyy "lain mukaan". Kun määräysten noudattaminen lisäksi olisi käytännössä sääntöjen vahvistamisen edellytyksenä lakiesityksen 14 §:n mukaan, määräysten tarkka noudattaminen olisi kiinteistörahoituselinkeinojen harjoittamisen edellytyksenä.

Näistä syistä esityksen 13 § sopii vain suppeasti tulkittuna ja sovellettuna lainsäädäntövallan delegoinnin valtiosääntöisiin

rajoihin. Jotta säännöksen väljyys ei aiheuttaisi käytännön ongelmia, saattaisi olla perusteltua korostaa, että ministeriön toimivalta voi koskea vain *teknisiä* määräyksiä tai *täytäntöönpanomääräyksiä* 13 §:n 2 momentissa luetelluista asioista.

16 §:n 5 momentti. Ministeriön tarkemmat määräykset koskevat seikkoja, joiden perusteet on riittävän täsmällisesti määritelty saman pykälän edellisissä momenteissa. Ehdotettu säännös ei siten ole valtiosääntöoikeudellisesti ongelmallinen.

16 §:n 2 momentti. Säännöksen tarkoittamat tarkemmat määräykset koskisivat lähinnä teknisluonteisia seikkoja arvostusperusteista, joten säännös ei ole valtiosääntöoikeudellisesti ongelmallinen. Kun tässä momentissa määritellään myös yksityiskohtaisesti ja täsmällisesti kiinteistörahaston velvoitteita, nämä velvoitteet olisi kuitenkin luontevampaa määritellä välittömästi kiinteistörahastolle eikä kierrättää niitä ehdotetulla tavalla ministeriön päätöksen kautta rahaston velvollisuuksiksi.

17 §:n 2 momentti. Ensimmäisen virkkeen mukaan ministeriö antaisi tarkempia määräyksiä kiinteistöarvioitsijan kelpoisuusvaatimuksista. Kun laissa määritellyt vaatimukset ovat riippumattomuus ja ulkopuolisuus, ministeriö voisi säännöksen perusteella ainoastaan täsmentää näitä vaatimuksia, mikä ei sinänsä aiheuta valtiosääntöoikeudellisia pulmia.

Toisessa virkkeessä laajennetaan ministeriön määräystenantovaltaa asiallisesti monenlaisiin muihin kuin kelpoisuutta koskeviin seikkoihin siten, että ehdotettuihin säännöksiin voidaan kohdistaa valtiosääntöoikeudellisia kysymyksiä.

Yleisesti voidaan todeta, että esityksen tarkoittama kiinteistönarviointi tulisi olemaan elinkeino tai ammatti, jonka harjoittamisen perusteet määräytyvät "lain mukaan" (HM 15.1 §), joten niiden määrittely pelkästään ministeriön päätöksellä olisi ongelmallista. Epäselväksi jää myös kiinteistönarviointisijan oikeusasema ja oikeusturva, mikä on ongelmallista myös hallitusmuodon 16 §:n kannalta. Avoimia kysymyksiä ovat esimerkiksi, missä ja miten päätettäisiin siitä, kuka täyttää kelpoisuusvaatimukset ja miten kiinteistönarviointisija voi varmistaa ja turvata ammatinharjoittamisoikeutensa. Toiminnan valvonnalle ei myöskään olisi minkäänlaista säädöspohjaa joskin arvostamis- ja arviointiperusteiden törkeä rikkominen on sanktioitu 27 §:ssä.

Laintasoista täsmällisempää sääntelyä puoltaisivat tältä osin myös seuraavat seikat:

Kiinteistöarvioitsijan kelpoisuutta koskevat vähimmäisvaatimukset, sikäli kuin ne eivät suoraan johdu riippumattomuus- ja ulkopuolisuusvaatimuksesta, tulisi ammatinharjoittamisen

edellytyksiä koskevinä kriteereinä ilmeisesti ainakin jollain täsmällisyydellä määritellä lain tasolla. *Salassapitovelvoitteen* määrittely pelkästään ministeriön päätöksellä on niin ikään ongelmallinen menettely, koska yksityiselle asetettava velvollisuus ei hallinnon lainalaisuusperiaatteen (HM 92 §) vuoksi voi perustua viranomais määräykseen. *Toimintaa valvovasta yhdistyksestä* ei hallitusmuodon 10 a §:n 2 momentin turvaama yhdistymisvapaus huomioon ottaen myöskään voitane määrätä pelkästään ministeriön päätöksellä.

Esteellisyyden perusteet täsmentävät riippumattomuusvaatimusta, joten säännös on tässä mielessä valtiosäännön kannalta ongelmaton. Sinänsä saattaisi olla selkeyden ja julkisen luotettavuuden kannalta suositeltavaa säätää, että kiinteistönarvioitsijaan sovelletaan jossain muussa laissa yleisesti määritellyjä esteellisyyden perusteita.

Kiinteistöarvioitsijan lausunnon merkitys olisi ilmeisesti siinä, että lausuntoon liittyy jonkintasoinen julkisen luotettavuuden ominaisuus, mihin erityisesti perustuu esityksen 17 §. Lausunnon antaminen ei sinänsä tosin olisi julkisen vallan käyttämistä, mikä edellyttäisi laintasoista toimivaltaperustaa, mutta etenkin kiinteistön-arvioinnin huomattava taloudellinen ja valvonnallinen merkitys huomioon ottaen toiminnan perusteiden laintasoista järjestämistä voidaan puoltaa.

22 §. Ministeriön määräykset koskisivat ehdotetun sanamuodon mukaan vain kiinteistörahaston tiedonantovelvollisuutta koskevia erityispiirteitä, joten toimivaltaperustetta voidaan pitää riittävän täsmällisenä ja suppeana valtiosääntöoikeudellisesti arvioituna.

23 §. Ministeriö voisi antaa tarkempia määräyksiä muista perusteista, joilla rahastolle lakiesityksen 5 luvussa säädetyistä tiedonantovelvollisuudesta voidaan poiketa. Näin laajaa ja muodollisesti rajoittamatonta laista poikkeamisen mahdollistavaa määräystenantovaltaa ei ehkä esitetyllä tavalla voida perustaa ministeriölle valtiosääntöoikeudellisesti täysin moitteettomasti.

"Asianomainen ministeriö" määräysten antajana. Toimivalta antaa määräyksiä uskottaisiin asianomaiselle ministeriölle. Vaikka tällainen joustava toimivallan käyttäjän määrittely on sinänsä mahdollinen yksittäisissä hallintoasioissa ja sitä käytetään muussakin lainsäädännössä, erityisesti delegoitua lainsäädäntövaltaa ainakin jossain määrin sisältävän määräystenantovaltan käyttäjä olisi perusteltua identifioida täsmällisesti laissa muun muassa parlamentaarisen vastuun kohdentamiseksi ja määräysten välittömänä kohteena olevan yksityisen oikeusturvan perusteiden suojaamiseksi.

Legaliteettiperiaate

Lain vastainen toiminta. Lainalaisuusperiaatteen (HM 92 §) ja rikosoikeudellisen legaliteettiperiaatteen (HM 6 a §) samoin kuin lainsäädännöltä yleisesti edellytettävän selkeyden kannalta arvioituna esitetty kiinteistörahastorikoksen tunnusmerkistön 1) kohta tuo esiin lakiesityksen lähtökohtiin liittyvän pulmallisuuden.

Lakiesityksen 1 §:ssä todetaan kylläkin, että kiinteistörahastotoimintaa "voidaan harjoittaa" tämän lain mukaan, mutta ei suoranaisesti edellytetä tätä. Esitetyssä laissa ei myöskään kielletä harjoittamasta kiinteistörahastotoimintaa muulla kuin lakiesityksen määrittelemällä tavalla, kunhan toiminnan harjoittaja ei käytä nimeä kiinteistörahasto. Lakiesityksen 25 §:n 1 kohdan sanktiosäännöksestä käy kuitenkin ilmi, että muunlaiset kiinteistörahastotoiminnan harjoittamisen muodot ovat rangaistavia. Tämä on tietysti ymmärrettävissä myös kielloksi. Kaikesta huolimatta jää hieman epäselväksi, mikä on 25 §:n 1 kohdassa tarkoitettua 1 §:n vastaista toimintaa, joka on rikosoikeudellisesti rangaistavaa.

Ongelma on lakitekkinen ja se olisi korjattavissa esimerkiksi määrittelemällä 1 §:n 1 momentissa kiinteistörahastotoiminta ja säätämällä samassa yhteydessä mutta erikseen ja nimenomaisesti, että tällaista toimintaa saa harjoittaa vain tämän lain mukaisesti.

Vertailun vuoksi ja edellä esitetyn huomion selventämiseksi voidaan todeta, että lakiesityksen 25 §:n 2 kohta on moitteeton, koska kiinteistörahasto-nimen käyttäminen on 5 §:ssä selvästi sidottu ainoastaan tämän lain mukaiseen toimintaan.